

Stille, hjerte, sol går ned

Tekst: Jeppe Aakjær, 1912

Melodi: Thomas Laub, 1915

Stille, hjerte, sol går ned,
sol går ned på heden,
dyr går hjem fra dagens béd,
storken står i reden.
Stille, stille, hjerte, sol går ned.

Tavshed over hedesti
og langs veje krumme.
En forsinket humlebi
ene høres brumme.
Stille, stille, hjerte, sol går ned.

Viben slår et enligt slag
over mosedammen,
før den under frytlens tag
folder vingen sammen.
Stille, stille, hjerte, sol går ned.

Fjerne ruder østerpå
blusser op i gløden,
hededamme bittesmå
spejler aftenrøden.
Stille, stille, hjerte, sol går ned!

Nu er jord og himmel stille

Bellmann, C.M.

Børup, Marinus

Nu er jord og himmel stille
vinden holder tyst sit vejr
og der lyder ingen trille
fra de høje, stille træer.
Kun de fjerne frøers kvækken,
kørs kalden over vang
og et dæmpet slag af bækken
til vor egen stille sang.

Men når sangen er forstummet,
vil vi høre end en klang
lys og klar fra himmelrummet,
det er lærkens aftensang.
Fra i morges inden gryet
har den jublet glæden ud
og sin himmelflugt fornyet
med endnu en tak til Gud.

Tak for dagen, som er omme
for en lang og dejlig dag,
tak for dage, som skal komme
og for dem, der ligger bag.
I det høje lyse fjerne
mødes sangen mild og klar
med den første aftenstjerne
som et kærligt smil til svar.

Klip ud og gem

Syng solen ned - Liseleje strand

Solen går ned kl.:

24. juni kl. 22.02

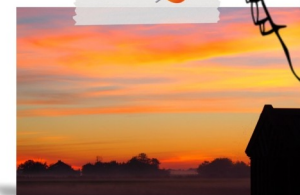
8. juli kl. 21.56

22. juli kl. 21.38

5. august kl. 21.12

Vi mødes 1/2 time før

+ *Natbadning*

Vi mødes i klitterne bag ishuset for enden af Classensvej,
1/2 time før solen går ned.

Vi synger et udvalg af de mest elskede danske sange
Medbring evt højskolesangbogen

- i år udleveres gratis sangblade

Sangtekster til Søndag 22/7 - En stille aften

Liselejevalse

Bag de mørke graner ligger Asserbo
gennem snævre stier kan man vandre to og to
også Melby mølle er en fredet plet
men skønnest er Liseleje med duft af fiskernes net.
I Liseleje, i Liseleje, der skinner solen fra himlens blå
I klittens gryder lader vi os gennemstege
og ta'r en kølig dukkert ovenpå.

I de salte bølger her ved Kattegat
boltrer vi os lystigt i en sommerkåd tagfat
Ikke blot om dagen er her muntert lag
om natten i Liseleje vi danser til det bliver dag
I Liseleje, i Liseleje går dansen lystigt hver
sommernat.
På strandhotellet skinner månens stråler blege
Når vi forlader dansen med vor skat.

I skovens dybe, stille ro

Tekst: Fritz Andersen

Melodi: Folkemelodi

I skovens dybe, stille ro,
hvor sangerhøre bo,
hvor sjælen lytted mangan gang
til fuglens glade sang,
der er idyllisk stille fred
i skovens ensomhed,
og hjertets længsler tie her,
hvor fred og hvile er.

Hør landsbyklokken lyder ned,
bebuder aftenfred,
småfuglen, før den går til blind,
end kvidrer lidt en stund.
I mosen kvækker højt en frø,
stærkt damper mark og sø,
nu klokken tier, - aftnens fred
sig stille sænker ned.

Danmark, nu blunder den lyse nat

*Tekst: Thøger Larsen
Melodi: Oluf Ring*

Danmark, nu blunder den lyse nat
bag ved din seng, når du sover.
Gøgen kukker i skov og krat,
Vesterhavet og Kattegat
synger, imens det dugger,
sagte som sang ved vugger.

Danmark, du vågner med søer blå,
mætte som moderøjne.
Alt, hvad i dine arme lå,
lader du solen skinne på,
ser, hvor det yppigt glider,
frem af forgangne tider.

Lærker, som hopped af æg i vår,
svinder i himlens stråler.
Tonerne ned med lyset går,
samme sang som i tusind år.
Lykken fra glemte gruber
klinger af unge struber.

Hyldene dufter i stuen ind
ude fra Danmarks haver.
Kornet modnes i sommervind.
Hanegal over lyse sind
stiger bag gavl og grene,
hvæsset som kniv mod stene.

Køer og heste og får på græs
hen over brede agre,
åbne lader for fulde læs,
sejl, som stryger om klint og næs,
byger, som går og kommer, -
det er den danske sommer.

Pigernes latter og lyse hår,
leg, som får aldrig ende,
øjnene blå som vand i vår -
mildt om et evigt Danmark spår,
sol over grønne sletter,
lykke og lyse nætter.

Jeg gik mig ud en sommerdag at høre

*Tekst: N. F. S. Grundtvig, 1847
Melodi: Svensk folkemelodi, 1600-tallet*

Jeg gik mig ud en sommerdag at høre
fuglesang, som hjertet kunne røre,
i de dybe dale,
mellem nattergale
og de andre fugle små, som tale.

Der sad en lille fugl i bøgelunden,
sødt den sang i sommer-aftenstunden,
i de grønne sale,
mellem nattergale
og de andre fugle små, som tale.

Den sang så sødt om dejligst vang og vænge,
hvor kærminde gro, som græs i enge,
i de grønne sale,
mellem nattergale
og de andre fugle små, som tale.

Den sang og sødt om bølger blå og hvide
under ø, hvor danske snekker skride,
mellem grønne sale,
mellem nattergale
og de andre fugle små, som tale.

Den sang om alt, hvad det er lyst at høre,
allerhelst, hvad hjertet dybt kan røre,
i de grønne sale,
mellem nattergale
og de andre fugle små, som tale.

Da nynnede jeg så småt i aftenstunden:
Flyv, Guldtop! flyv rundt i bøgelunden,
i de grønne sale,
mellem nattergale
og de andre fugle små, som tale.

O, flyv fra Øresund til Danevirke!
syng til dans, til skole og til kirke,
i de grønne sale,
mellem nattergale
og de andre fugle små, som tale.

På folkets modersmål, med Danmarks tunge,
syng, som ingen andre fugle sjunge,
i de grønne sale,
mellem nattergale
og de andre fugle små, som tale!

Da mærke alle, som har mødre kære,
det er godt i Danemark at være,
i de grønne sale,
mellem nattergale
og de andre fugle små, som tale.

Da gløder alt, hvad solen har bestrålet,
som det røde guld på modersmålet,
i de grønne sale,
mellem nattergale
og de andre fugle små, som tale.

I Danmark er jeg født

*Tekst: H. C. Andersen
Melodi: Henrik Rang*

I Danmark er jeg født, dér har jeg
hjemme,
der har jeg rod, derfra min verden
går.
Du danske sprog, du er min
moders stemme,
så sødt velsignet du mit hjerte når.
Du danske, friske strand,
hvor oldtids kæmpegrave
stå mellem æblegård og humlehave.
Dig elsker jeg! - Dig elsker jeg!
Danmark, mit fædreland!

Hvor reder sommeren vel
blomstersengen
mer rigt end her, ned til den åbne
strand?
Hvor står fuld månen over
kløveren
så dejligt som i bøgens fædreland?
Du danske, friske strand,
hvor Danebrogen vajer, -
Gud gav os den, - Gud giv den
bedste sejer!
Dig elsker jeg! - Dig elsker jeg!
Danmark, mit fædreland!

Engang du herre var i hele Norden,
bød over England, - nu du kaldes
svag,
et lille land, og dog så vidt om
jorden
end høres danskens sang og
mejselslag.
Du danske, friske strand,
plovjernet guldhorn finder,
Gud giv dig fremtid, som han gav
dig minder!
Dig elsker jeg! - Dig elsker jeg!
Danmark, mit fædreland!

Du land, hvor jeg blev født, hvor
jeg har hjemme,
hvor jeg har rod, hvorfra min
verden går,
hvor sproget er min moders bløde
stemme
og som en sød musik mit hjerte
når.
Du danske, friske strand
med vilde svaners rede,
I grønne ø'r, mit hjertes hjem
hernede!
Dig elsker jeg! - Dig elsker jeg!
Danmark, mit fædreland!

Hvor smiler fager den danske kyst

Tekst: Johannes V. Jensen Melodi: Oluf Ring

Hvor smiler fager den danske kyst
og breder favnen, når solklar bølge
og sommerskyer og skib med lyst
står sundet ind i hinandens følge,
og Kronborg luder
ved Sjællands port
mod hvide skuder -
hvor lyst! Hvor stort!

Mod søen stunded vor sjæl tilforn.
Men bølgen brød med røst derude
som vindens rislen i Danmarks korn -
da vendte mængen påny sin skude.
Den grønne ager
på Sjællands bryst!
Hvor smiler fager
den danske kyst!

Den danske mark i en bølgen går
som åndedræt af en venlig kvinde.
Sødt gynger byggen sit silkehår,
og rugen ånder med sol i sinde,
og vinden iler
til hvedens bryst.
Hvor fager smiler
den danske kyst!

Der driver høduft med krydret vind.
Igenem engen en å sig slynger.
Og lærken ringer skærsommer ind,
mens vilde blomster ved grøften gynger.
Gravhøje kroner
det grønne land.
Hvor skønt fortoner
sig sø og strand!

Alvorlig taler ved alfarvej
med grønsvar tækket de gamles grave;
Henfarne slægter - forglem dem ej!
I arv de gav dig en ædel gave.
Henfarne slægter
i landets marv
sig ej fornægter.
Bevar din arv!

Hvad hånden former er åndens spor.
Med flint har oldbonden tømret, kriget.
Hver spån, du finder i Danmarks jord
er sjæl af dem der har bygget riget.
Vil selv du fatte
dit væsens rod,
skøn på de skatte,
de efterlod!

Men du der søgte mod fremmed strand,
de gamle lig, som mod søen stunded,
hver gang du genser det gamle land,
skal sande, her blev dit hjerte bundet.
Thi dybe minder
og gammel ågt
og milde kvinder -
hvor har de magt!